

Sygn. akt IV KZ 10/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **E. D.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 marca 2019 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego IX Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 stycznia 2019 r., sygn. akt IX Ka [...] (IX WKK [...]), o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2019 r., sygn. akt IX Ka [...] (IX WKK [...]) Przewodniczący IX Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. odmówił przyjęcia kasacji sporządzonej i podpisanej przez skazanego E. D. od wyroku tego Sądu z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt IX Ka [...], którym to wyrokiem, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę, zmieniono dotyczący m.in. wyżej wymienionego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...].

Zarządzenie powyższe zaskarżył wniesionym w terminie zażaleniem E.D. Powołując się na swoją sytuację materialną wniósł o przydzielenie mu obrońcy z urzędu i nie zamykanie drogi do rozpoznania kasacji osobiście przez niego samego sporządzonej i podpisanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego jest bezzasadne i to w sposób oczywisty.

Powodem podjęcia kwestionowanej decyzji procesowej było złożenie przez E.D. kasacji osobiście przez niego sporządzonej i podpisanej, a więc niespełniającej wymogu formalnego z art. 526 § 2 k.p.k. (sporządzenie i podpisanie kasacji przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym) oraz nie usunięcie tego braku w terminie mu zakreślonym.

Nie może budzić przy tym wątpliwości, że w toku postępowania okołokasacyjnego Sąd Okręgowy w K. dopełnił tych wszystkich przewidzianych w takim wypadku wymogów proceduralnych, a nawet podjął – na korzyść skazanego – czynności już zbędne i nie mogące zmienić stanu prawnego jaki powstał z dniem 6 grudnia 2018 r.

Skazanemu, na jego wniosek, wyznaczono obrońcę z urzędu, który pismem z dnia 30 października 2018 r. (data wpływu) poinformował Sąd o braku podstaw do wniesienia kasacji. W związku z tym pismem z dnia 2 listopada 2018 r. wezwano E.D. do usunięcia braku formalnego jego kasacji, przez jej sporządzenie i podpisanie przez obrońcę ustanowionego przez skazanego z wyboru, zakreślając mu w tym celu termin 30 dni. Termin ten, wobec doręczenia stosownego wezwania w dniu 6 listopada 2018 r. (k. 1090) upłynął w dniu 6 grudnia 2018 r. Do tego dnia kasacja spełniająca wymagania formalne nie wpłynęła.

Zarządzeniem z dnia 2 stycznia 2019 r. po raz kolejny wezwano E.D. do uzupełnienia braku formalnego przez sporządzenie i podpisanie kasacji przez adwokata. W odpowiedzi na to zarządzenie, doręczone skazanemu w dniu 9 stycznia 2019 r. (k. 1096) pismem z dnia 14 stycznia 2019 r. wyżej wymieniony zakwestionował stanowisko obrońcy z urzędu, a jednocześnie opisał nieprawidłowości, które – jego zdaniem – doprowadziły do wydania w odniesieniu do niego niesłusznego wyroku, wnosząc o przydzieleniu mu bezstronnego i rzetelnego adwokata. Bezskuteczny upływ drugiego z zakreślonych skazanemu terminów (w dniu 16 stycznia 2019 r.) skutkował wydaniem zakwestionowanej zażaleniem a wskazanej na wstępie decyzji procesowej.

W tym stanie rzeczy słusznie organ wydający zaskarżone zarządzenie odmówił przyjęcia kasacji wcześniej sporządzonej przez samego wnioskodawcę

uznając, że została wniesiona przez osobę nieuprawnioną, o czym przekonuje treść art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 526 § 2 k.p.k. Zasadności tego zarządzenia, które zresztą powinno zostać wydane już z wcześniej – po upływie, w dniu 6 grudnia 2018 r., określonego skazanemu terminu 30 dni, nie mogła zmienić argumentacja zawarta w piśmie E. D. z dnia 14 stycznia 2019 r., jak i w samym zażaleniu. Kontroli Sądu Najwyższego w takim wypadku podlega wyłącznie zasadność wydania decyzji o odmowie przyjęcia kasacji (a ta była słuszna), nie zaś błędy których miały się dopuścić sądy pierwszej i drugiej instancji orzekające w postępowaniu merytorycznym. Natomiast odnośnie kwestii wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu przypomnieć tylko należy, że ani sąd, ani skazany nie ma prawnych możliwości narzucenia adwokatowi wyznaczonemu z urzędu sporządzenia oczekiwanego przez skazanego środka odwoławczego. Taka możliwość istnieje wyłącznie w sytuacji zaangażowania adwokata z wyboru, który zechce zrealizować wolę swego mocodawcy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2016 r., III KZ 14/16). Natomiast niezgodność stanowiska przedstawionego przez wyznaczonego obrońcę z urzędu z oczekiwaniami, bądź poglądami wnioskodawcy nie może być podstawą wyznaczenia kolejnego obrońcy. Sąd nie może wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez skazanego oczekiwanego przez niego efektu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2014 r., IV KZ 44/14).

Mając na uwadze całokształt poczynionych wyżej rozważań, a więc z jednej strony zgodność z prawem wydanego zarządzenia, natomiast z drugiej strony bezzasadność wniesionego środka odwoławczego, postanowiono jak na wstępie.